

1. čtení: Iz. 6,1-8

Hlavní čtení: **Přijdu k vám, až dokončím cestu Makedonií. Makedonií totiž jen projdu, ale u vás bych chtěl zůstat déle, snad i přes celou zimu, abyste vy mne potom vypravili na další cestu. Nerad bych se u vás jen zastavil; doufám, že s vámi budu moci zůstat nějaký čas, dovolí-li to Pán. V Efezu zůstanu až do letnic; otevřela se mi zde veliká a nadějná příležitost, ale také protivníků je mnoho. (1. Kor. 16,5-9)**

Milé sestry, milí bratři,

před třemi měsíci jsme četli jeden z dopisů 7 sborům v Malé Asii z Janova Zjevení, který byl určený do sboru v Efezu. Obsahuje slova uznání „vím o tvých skutcích a tvé vytrvalosti“, ocenění schopnosti rozlišovat falešné učení, Pán Ježíš říká „**trpěl jsi pro mé jméno a nepodlehls únavě**“. Kdo z nás by nechtěl slyšet takovou pochvalu. Pak ale následuje věta: **Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku**. To všechno se počítá, to máš k dobru, nic není zapomenuté. Ale tato jedna věc ti schází. Je to sbor, který kdysi byl místem vřelé lásky a zápalu pro evangelium, ale který postupně vychladl.

Dnes se do Efezu znovu vrátíme. Posuneme se jenom zpátky v čase o nějakých 40-45 let dříve, než byl napsán ten zmiňovaný dopis ve Zjevení, zhruba do roku 57 našeho letopočtu.

Z Pavlova tónu v textu, který jsme četli se zdá, že je unavený. Na svých prvních dvou misijních cestách strávil už více než 8 let. Cestoval z města do města, neúnavně pracoval, hlásal evangelium, zakládal sbory, čelil nepříznivým okolnostem, někdy dokonce musel uprchnout před těmi, kdo ho chtěli zabít. Nyní je v Efezu na své třetí misijní cestě a píše svým přátelům ve sboru v Korintu. Říká, že by rád přišel a strávil nějaký čas s nimi, možná dokonce celou zimu. Zní to, jako by se těšil, že si konečně v Korintu odpočine. Ale pak v 9. verši říká: „**V Efezu zůstanu až do letnic; otevřela se mi zde veliká a nadějná příležitost, ale také protivníků je mnoho.**“

Když Pavel psal tato slova, nemohl vědět, že Bůh mu v Efezu otevřel opravdu veliké dveře. Ve skutečnosti tu zůstal tři roky, více než dvakrát tak dlouho, než na svých cestách zůstal kdekoli jinde. Bůh si ho použil nejenom proto, aby založil sbor v Efezu, ale během jeho pobytu vzniklo mnoho dalších sborů kolem. Sbor v Efezu se stal centrem, ze kterého se evangelium šířilo po celém okolí.

Pavel nemohl vědět, co všechno se stane v budoucnu, ale viděl, že Bůh před ním otevřel veliké dveře. Viděl, že jsou před ním otevřené dveře „**Tři P**“: Dveře **příležitosti, povolání a protivenství**.

1. Dveře příležitosti

Efez nebylo město, kde by se křesťané chtěli usadit. Bylo to velké město, jedno z hlavních center ve Východním Středomoří, které se nachází v Turecku necelých 10 km od pobřeží. Bylo to finanční a obchodní centrum, velice bohaté město. Chlubilo se jedním ze sedmi divů starověkého světa. Nacházel se tu chrám Efezské Artemis, se kterým byla spojena pohanská modloslužba a chrámová prostituce, která tvořila součást uctívání bohyně Artemis. Lidé byli pověřiví a kvetly tu nejrůznější okultní praktiky. Vyhledávali věštce, zaklínače a jasnovidce, aby získali odpovědi pro svůj život. Když se lidé na základě Pavlovy služby obrátili k Ježíši, přinesli okultní knihy a spálili je. Bylo jich tolik, že jejich cena se odhadovala na 50 000 stříbrných. (Sk. 19,19) To nebylo místo, kde by křesťané normálně chtěli žít.

Ale když se Pavel dívá na Efez a vidí stovky tisíc lidí, kteří tu žijí svůj každodenní život, říká „**Jsou tu otevřené dveře a myslím, že tu chvíli zůstanu.**“ Vidí příležitost, která tu je.

Někdo řekl, že rozdíl mezi pesimistou a optimistou spočívá v tom, že pesimista vidí v každé příležitosti problém. Ale optimista vidí příležitost v každém problému. Pavel viděl příležitosti. Viděl lidi, kteří potřebovali slyšet o Ježíši, a byl odhodlán jim přinést evangelium. Myslím, že církev dnes toto potřebuje slyšet. Potřebujeme mít ty Pavlovy oči a vidět ty otevřené dveře.

a) **Vidíme zavřené dveře.** Máme dojem, že lidé nemají zájem o křesťanství. Víra, křesťanství je jenom pro ty, kdo jsou takto naladěni, kdo jsou „nábožensky založení“, chození do kostela je jakýsi druh koníčka. Když jsme před lety v našem sboru pořádali kurzy Alfa, přesně to jsem si myslel. Lidé nemají zájem o křesťanství, budeme rádi, když tam vůbec někdo přijde! Ale lidé se pozvat nechali. A dneska jedna sestra, která chodila na kurz i se svojí maminkou, do Hošťálkové se přistěhovala a o křesťanství netušila vůbec nic, je pokladníkem sboru. Další sestra učí v nedělní škole, letos si vzala na starost pomoc lidem, kteří jsou v nouzi a vozí pro ně jídlo z Potravinové banky v Otrokovcích.

b) **Nevšimáme si jich.** Potřebujeme vidět ty lidi, kteří žijí kolem nás. My vidíme lidi ve sboru. Je nám v něm dobře. Zvláště v takovém sboru, ve kterém jsou aktivní lidé, kteří dělají nejrůznější aktivity pro děti, mládež anebo i další generace. Máme ve sboru přátele a žádné přátele mimo sbor nepotřebujeme a ani je nemáme. Vystačíme si sami a je nám spolu dobře.

c) **Nevíme, jak do nich vstoupit.** Pavel byl misionář s velkým M. A poslechněme, co říká: „Stal jsem se všem vším.“ „Jestli potřebujete kazatele, budu kázat. Pokud potřebujete učitele, budu učit. Pokud potřebujete stan, budu šít stany. Všem jsem se stal vším, abych aspoň některé získal.“ (1. Kor. 9,19-22)

Existuje mnoho způsobů, jak to dělat. Je možné, že s lidmi mimo církev můžeme mít rozdílný pohled na modlitbu, víru, křesťanství a církev. Ale pravděpodobně se nebudeme lišit v názoru na grilované maso. Možná nebudeme mít společný zájem o výklad proroctví proroka Abakuka, ale pravděpodobně budeme mít podobné otázky ohledně výchovy dětí. Když jsme u nás ve sboru na konci školního roku uspořádali v neděli grilování na faře, pozvali jsme tam i lidi mimo

sbor, a i když program nebyl nějak extra hluboký nebo duchovní (abych byl přesný, stříleli jsme ze vzduchovek), bylo to moc fajn, protože jsme mohli s některými mluvit a navázat kontakt.

Ale mohou to být i docela jednoduché věci, které nejsou tak náročné na organizaci a může je dělat každý. Četl jsem příběh, jak do nějakého sboru v New Yorku přišla žena z Portorika a stala se křesťankou. Po svém obrácení přišla ke kazateli a řekla: "Chtěla bych pro církve něco dělat." Zeptal se jí, co umí, ale ona si nemohla na nic vzpomenout, neuměla ani pořádně anglicky. Dokázala říct jenom to, že má ráda děti.

A tak ji posadili do církevního autobusu, který svážel děti z okolních míst do nedělní školy. Každý týden při jízdě autobusem hledala to nejsmutnější dítě, posadila si ho na klín a šeptala mu slova, která se naučila anglicky: "Mám tě ráda. A Ježíš tě také má rád."

Po čase si všimla malého chlapce. Chlapec nikdy neřekl ani slovo. Každý týden přijížděl autobusem, nechal ji, aby si ho posadila na klín, ale nikdy nic neřekl. A ona mu každý týden při cestě do nedělní školy a pak při cestě domů opakovala: "Mám tě ráda. A Ježíš tě má rád."

Ale jednoho dne se k jejímu úžasu malý chlapec otočil a vykřikl: "Já ... já ... já tě mám také rád!" Objal ji okolo krku a dal jí velkou pusu. To se stalo v neděli při cestě zpátky z nedělní školy. O půl sedmé večer ho soused našel mrtvého. Jeho vlastní matka ho ubila k smrti a jeho tělo hodila do kontejneru.

"Miluji tě a Ježíš tě miluje." To byla poslední slova, která ten malý chlapec slyšel, z úst ženy, která nic jiného anglicky neuměla. A díky ní, malý chlapec, který nikdy neslyšel slovo "lásky" ve svém domově, zažil a reagoval na Kristovu lásku.

V dnešním světě nám Bůh otevírá velké dveře. Možná máme pocit, že ty dveře jsou zavřené nebo se nám zavírají. A my potřebujeme mít Pavlovy oči a vidět příležitosti ke sdílení evangelia, které máme.

2. Dveře povolání

Pavel také viděl dveře povolání. Řekl: "Otevřely se mi tu dveře." Neříká, že se otevřely dveře pro Timotea nebo Barnabáše nebo pro někoho jiného. Otevřely se pro něho. Cítil osobní povinnost zůstat v Efezu a kázat tam Boží slovo. Nepřemýšlel nad tím, že by to měl dělat někdo jiný.

Každý si musíme uvědomit, že já za tebe nemůžu dělat tvoji práci, a ty nemůžeš udělat za mne moji práci. Máme osobní povinnost sdílet evangelium všude, kde jsme. Když se v našem sousedství staví nové domy a stěhují se k nám noví lidé, je to příležitost oslovit další lidi. Bůh otevírá dveře. Ale na mně a na nás všech je, abychom do těch dveří vstoupili.

Amy Carmichaelová sloužila v první polovině 20. století jako misionářka v Indii. Založila tam sirotčinec, vedla misii a napsala řadu knih o misijní práci. V Indii strávila 55 let a byla to velice výrazná postava, která se stala inspirací pro generace dalších misionářů.

Jednou vyprávěla sen, který se jí zdál. Seděla v noci v džungli u ohně. Plameny ohně ozařovaly mýtinu, přes kterou přecházelo mnoho lidí, ale mýtina končila hlubokou propastí. Viděla tam jít matku s malou dívkou, která se držela její sukně, a nikdo je před propastí nevaroval. Obě spadly přes okraj srázu a Amy slyšela jejich křik, když padaly dolů.

Pak uviděla malého chlapce, který také šel k propasti a byl slepý, stejně jako předtím ta matka a její dcera. Když se blížil k okraji, Amy si pomyslela: "Proč mu někdo něco neřekne?" I on spadl přes okraj, ale zachytil se ještě trsu trávy a křičel o pomoc. Ale nikdo nepřišel, a tak nakonec i on spadl a zabil se. A byly tam tisíce dalších, všichni byli slepí a všichni mířili do propasti.

Amy Carmichaelová vyprávěla: Ve svém snu jsem vykřikla z hlubin duše: „Proč jim někdo neřekne o propasti a nevaruje je před nebezpečím? A potom, jsem uslyšela Boží hlas: „Koho mám poslat? Kdo jim to řekne?“ A já jsem řekla: „Já. Já půjdu.“ „Dobře,“ řekl Pán. „Pak jsi můj posel.“

To je obraz dnešního světa. Je tu propast a lidé k ní směřují, jako by byli slepí. Trápí to někoho? Postaví se někdo vedle Izajáše a řekne: „Tady jsem, Pane, pošli mne?“

3. Dveře protivenství

Apoštol Pavel také viděl dveře protivenství. Říká: "Je mnoho lidí, kteří se postavili proti mně." To je pravda. Vždy se objeví ti, kdo se postaví proti šíření evangelia.

V Efezu byl Demetrius, který vyráběl a prodával stříbrné sošky. Když tam Pavel začal kázat evangelium a mluvil o tom, že bohové udělaní lidskýma rukama nejsou žádní bohové, Demetrius měl obavu, že se to projeví negativně na jeho obchodě. A tak se stal odpůrcem evangelia a vzbouřil celé město proti Pavlovi.

V církvi jsou jenom lidé se svými pozitivními i negativními stránkami. Naráží na sebe naše ega, naše přesvědčení o své vlastní pravdě, někdy naše snaha prosadit svůj názor a svoji pravdu. A někdy se do krve bereme za věci, o kterých jsme sice přesvědčeni, ale které jsou naprosto nepodstatné, a tak se v církvi objevují spory, boje a sváry. A to, co je podstatné nám uniká. A musíme pamatovat na to, že nakonec i my sami se takto můžeme stát protivníky evangelia.

Poslání, které Ježíš svěřil učedníkům, trvá. Jeho učedníci mají zvěstovat evangelium. Zvěstovat, že Bůh nabízí vysvobození od hříchu a otevírá každému svoji náruč. Dveře, všechny možné druhy dveří, jsou otevřené. A že za nimi čekají odpůrci, o tom není pochyb. Přesto se nemusíme bát problémů, ale vidět příležitosti jako Pavel, vstoupit do nich a sdílet evangelium s lidmi, kteří se s Ježíšem nesetkali.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, prosíme o Ducha svatého. Prosíme, aby nám otevřel naše oči tak, abychom viděli ty otevřené dveře, které před nás staviš. Abychom viděli ty, kteří tebe neznají a bloudí bez cíle tímto světem. Abychom nacházeli cesty, jak přinést evangelium ztracenému světu. A abychom také dokázali rozeznat to co je důležité a neztráceli čas spory o věci, které důležité nejsou. Amen